

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Ογδοον κι' είκοσιδὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Τοῦ Σεπτεμβρίου πρώτη,
μετοικεσίας χρότοι.

"Ετος χίλια δώδεκα κι' ἐννακόσ' ἄκομα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θᾶχουνε' στὸ σιόμα.

Χίλια διακόσα κι' εἰκοσιτρία,
ἀεροπλάνου πτώσις ἀγρία.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ἄ γ κ α ε ἴ ν α ι μόνον
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ἴ σ τ ὸ χ ἔ ρ ι

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη

Μέγα συλλαλητήριο ὡς εἶδος ἐγερτήριο.

Φ.—
"Αφῆσε κάθε πόνον
κι' ἔλπιζε σὲ κηλὰ...
τὰ μάτια μου σηκώνω
καὶ βλέπω' στὰ ψηλὰ.

Τὰ μάτια μου σηκώνω καὶ λάβαρχ κυττῶ
καὶ τὰ χειροκροτῶ.

Τὰ μάτια μου σηκώνω καὶ βλέπω Συντεχνίας,
Συνδέσμους καὶ Συλλόγους αὐτῆς τῆς κοινωνίας
ἄλλοι νὰ θαδίζουν
καὶ ἀάπως σκεπτικοὶ
δίχως νὰ τοὺς κουρδίζουν
λόγοι ρητορικοὶ.

Τὰ μάτια μου σηκώνω καὶ βλέπω πλῆθος κόσμου
νὰ παρελαυνῇ μπρὸς μου
Ἄκουε παλμοὺς κρυφίους,
καμμιὰ φωνὴ δὲν βγάζει,
μητὲ ζητωκραυγάζει,
καλπῶν ὑποψήφιους.

Πρόσωπα χαρωπὰ
δὲν βλέπεις ἐκεῖ πέρα,
νταούλι δὲν κτυπᾷ
καὶ δὲν λαλεῖ φλογέρα.

Ἢ γὰρ τῶν Παρθενώνων
ποτὲ δὲν εἶδε κι' ἄλλην
συγχέντρωσιν μεγάλην
συμπολιτῶν ἀφόνων.

"Ενας' μιλοῦσε μόνον...
λαοῦ πληθὺς ὠγκοῦτο,
τὰ μάτια μου σηκώνω
καὶ λέω: τεῖναι τοῦτο;

Κυττάζω κι' ὑποδούλους, κυττάζω κι' ἐλευθέρους,
γνωστούς κι' ἀγνώστους φίλους,
ποῦ πᾶν νὰ στηλιτεύσουν τυράννους ἀνιέρους
εἰς τοῦ Διὸς τοὺς Στύλους.

Ἦτο σύμβολον ἐκεῖ καὶ σημαία Κρητικὴ.

Τὰ μάτια μου σηκώνω καὶ βλέπω νὰ γυρονᾷ
φυλὴ βασανισμένη...
τὰ μάτια μου σηκώνω καὶ βλέπω νὰ περνᾷ
σημαία τρυπημένη.

Συγκίνησις μεγάλη...
δόξα πολεμική,
σημαία Κρητικὴ
μὲ τῆς λουταῖς προβάλλει.

Ἄπ' ὅπου κι' ἂν περνᾷ
ἐλπίδ' ἀναγεννᾷ
Ἰστοῦ κόσμου τὴν ψυχὴν
καὶ φέρνει ταραχή.

Σημαία τρυπημένη
δηλώνει καὶ σημαίνει
πῶς εἶναι δοξασμένη.

Σημαία, ποῦχει τρύπαις,
προσκύνει την καὶ τιμα,
καὶ δίχως παρλαπίπαις
κάνει σ' αὐτὴν τὸ σχῆμα.

Κι' ὅποιος τὴν ἀντικρύζει
καὶ θέλωντας καὶ μὴ
γλυκὰ κρυφοδακρύζει
καὶ τὴν ἐπευφημεῖ.

Κι' ἐγὼ τὸ γόνυ κλίνω,
κι' ἐγὼ πολλὰ τῆς εἶπα,
καὶ καθεμιά της τρύπα
τιμῶ καὶ μεγαλύνω.

Μία σημαία τέτοια
σ' ὅλα τὰ Βιλαέτια
πρέπει νὰ προσκυνῆται.

Σκιρτᾷ κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος,
κι' ὁ Φραγκολεβαντῖνος
ἀκόμη συγκινεῖται.

Πανόρη παλληκάρι,
σήκωσε τὸ κοντάρι
τῆς τρύπας πρὸ' ψηλά.

καὶ τὴν κυματίζει
κι' ὅπως φρονιματίζει
καὶ φιφυτοῦ μισαλά.

Καὶ τὴν ἀνυψώθητω...
κι' ἐγὼ φωνάζω ζήτω
με Κρήτας κι' Ἡπειρώτας
καὶ μ' ἄλλους πατριώτας.

Σήκω' ψηλὰ καὶ κτύπα
τῶν λάλων τὸ κεφάλι...
ἢ καθεμιά σου τρύπα
ἀνάνησις μεγάλῃ.

Δοξάζω τὴν σημαία, ποῦ τρυπημένη κτίζει
ναοὺς Ἐλευθερίας,
καὶ σ' τοὺς κυματισμοὺς της τὸ σφῆγος κυματίζει
σεμνῆς παλληκαριᾶς.

Ζήτω τῆς τρυπημένης πανάκι τροπαιοῦχο,
ζήτω τῆς τρυπημένης, ποῦ διώχνει μαύραις λύπαις,
κι' ὅσο δὲν κάνω χάρι τὸ τρυπημένο ρούχο,
τόσο γὰρ τὴ σημαία μ' ἀρέσει νάχη τρύπαις.

Π.— Τί μοῦ λές, βρὲ τραγογέννη;
δὲν σ' ἀρέσ' ἡ κεντημένη
μ' ὀλοκαίνουρι μετὰξί;

Φ.— Προτιμῶ, βρὲ Ταρταρίνε,
τὴν σημαία, ποῦ δὲν εἶναι
νὰ μὴ βρεῖξη, νὰ μὴ στάξῃ.

Π.— Νὰ σημαίῃς ζηλευτή...
Θὰ σοῦ δώσω χαστουκιά
μέσ' στὴ μούρη, πατριώτα.

Φ.—

Προτιμῶ νὰ τὴν κρατῇ
μία βράκκα Κρητικιά,
κι' ὅχι μαύρη ρεδιγκότα.

Τὶ δὲν λέγ' ἡ τρυπημένη!...
σεῖς ἐλεύθεροι πολλοὶ
κι' ὅλοι σεῖς οἱ σκλαβωμένοι
στῆς Κολώναις νὰ βρεθῆτε.

Στῆς Κολώναις, στῆς Κολώναις,
νὰ περιγραφοῦν ξανά
δούλων ἀδελφῶν ἀγῶνες
κι' ἀπερίγραπτα δεινά.

Εἰς τὰ περασμένα χρόνια τί γινόταν ἐδῶ πέρα
κάθε καθάρῃ Δευτέρᾳ.
Κόσμου πληθὸς ἦνω κάτω
ἔκανε τὰ Κούλουμα,
κι' ἔπινε τὸ ρετσίνατο
τὸ παλαιοτούλουμα.

Μὲ φουστανέλα χόρευαν φουστανελάδων παῖδες,
καὶ πεθαμμένος Βασιλῆας κυττώντας τὸ χορὸ
σὲ βολιτζήδων κούτελα* κολλοῦσε τῆς μονέδας,
ποῦ σφάντζικαὶς τῆς ἔλεγαν ἐκεῖνο τὸν καιρὸ.

Ἐδῶ θαρρῶ καὶ καφενὲς ὑπῆρχε, Περικλέτο,
ποῦδινε καὶ κουρκέτο,
μὰ καὶ πολλοὶ καπνίζοντες τὸ πάλαι γουργουλίδιον
τῶν Στύλων ἀπεθαύμαζαν τὴν δόξαν τὴν αἰδίων.

Οὐ μὴν* κι' ἀπίστευτα πολλὰ συνέβησαν ἀκόμα,
καὶ μὲ φρικτὸν ἄερα
σωράστηκε μὴ μέρᾳ
καὶ Στύλος περιβόητος φαρδὺς πλατὺς* στὸ χῶμα.

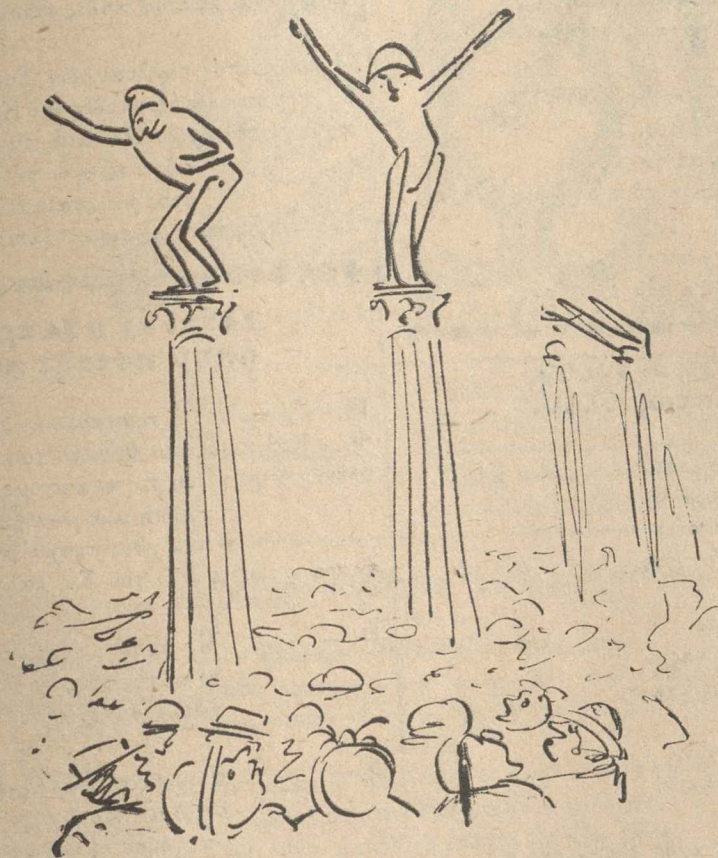
Κι' ἄλλα Συλλαλητήρια
τὰ μάλιστα σωτήρια
ἐκάναμε* στοὺς Στύλους
μὲ ρήτορας ποικίλους.

Ἐδῶ πολλάκις ἔτρεξα τὸν σβέρκο μου νὰ βγάλω,
κι' ἕνα Συλλαλητήριον δὲν λησμονῶ μεγάλο,
ποῦ μέσᾳ* στῶν ζητωκραυγῶν τοὺς διατόρους ἤχους
ἔγραψε κάποιος ἄγνωστος τοὺς δύο τοὺτους στίχους:
πῶς οἱ Ρωμηοὶ θελήσαντες νὰ διαδοῦν τὸν Αἴμον
διώρισαν ἐπιτροπὴν Τσάτσον, Βαμπᾶν, καὶ Κρέμον.

Σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἄλλοτε τὸ πολυδοξασμένο
ἐνῶ μονάχος* κάπνιζα γιανθάσικο μὴ μέρᾳ
δὲν ξέρω πῶς* θυμήθηκα τὸν Στύλο τὸν πεσμένο,
κι' ἐπῆρα τὸ μαρκοῦτσι μου κι' ἐπῆγα παραπέρα.

Ἐμπρὸς εἰς τῆς Κολώναις, καὶ διόλου μὴν ἀργῆτε
σεῖς Μακεδόνες, Θράκες,
καὶ Κρητικοὶ μὲ βράκκας,
καὶ σεῖς, Ἡπειροὺ τέκνα, κι' Αἰγαίου πελαγίται.

Ἐλάτε* στὰ σωστά σας,
τὸ πόδι σας πατήσετε,
καὶ σθεναρῶς ζητήσετε
τὰ δικαιώματά σας.

Μὴν προσέχετε* στὸν τόνον
κάθε ρήτορος σκαρτάδου,
κι' ἄς ἐνωτισθῶμεν μόνον
λαλιὰν Σωτηριάδου.

* Ἄλλος νὰ μὴν πλησιάσῃ,
κάθε στόμα νὰ σφάλισῃ,
κι' ἕνας μόνον νὰ μιλήσῃ
καὶ νὰ μᾶς ἐνθουσιάσῃ.

Κανεὶς ἄλλος Δημοσθένης δὲν μᾶς* πῆρε τὰ μισαλά,
κι' ὁ Σωτηριάδης* ἐγῆκε καὶ μᾶς τᾶπε στοργγυλά.
Μᾶς ἐσύστησε μὲ ξένης συμπαιδείας ἐκδηλώσεις
νὰ μὴ ζοῦμε μακαριῶς,
μᾶς ἐσύστησε κυρίως
ὡς ἐπείγουσαν ἀνάγκην τὴν ἐγκράτειαν τῆς γλώσσας.

Μὴ κανέναν τσιμουδιά,
λίγα λόγια, βρὲ παιδιά,
κι' ὅχι παραφουσκωμένα.

Κάθε ρήτωρ νῦν ἐρρέτω,
καὶ σὲ τοῦτο, Περικλέτο,
ἔρχε σύμφωνον κι' ἐμένα.

Μὰ εἶπε, Περικλέτο μου, τὰ λόγια νὰ τ' ἀφήσωμε,
καὶ τώρα νὰ ψηφίσωμε
ἐνῶ μόνᾳ ψήφισμα γεναῖο καὶ παράβολο
μὲ μιά φωνὴ καὶ γνώμη,

πῶς οἱ προστάται τοῦ λοιποῦ* μποροῦν νὰ πᾶν* στὸ διάβολο
καὶ παραπέρα* ἀκόμη.

Μὴ κανέναν σηκωθῇ
μὲ πολλοὺς ἢ κατὰ μύνας
νὰ διαμαρτυρηθῇ
στὸς κυρίους κηδεμόνας.

Καὶ κανέναν ν' ἀπαστέλῃ
τὰ ψήφισματά τοῦ γένους
στὸς δικούς μας τοὺς ἐν τέλει
καὶ ὅχι σὲ Μινίστρος ξένους.

Μ' ἕνα τόνον θαρραλέον
στελετέ τους ὅλους πλέον
εἰς τὸν διάβολο πεσκέσι.

Σεῖς, προσταρευθῆτε μόνον,
καὶ κανέναν σὰν κωδωνι
στὸς προστάτας μὴν προσέσῃ.

Σ' αὐτοὺς λόγια μὴν πετάτε
τὰ δικαιώματά σας,
καὶ κανέναν τὴν ὥρᾳ μᾶθη
πῶς οἱ φίλοι σας προστάται
ρίχνουν τὰ ψήφισματά σας
στῶν ἀχρηστών τὸ καλάθι,

καὶ τὰ γράφουν ἐκεῖ πέρα, ποῦ δὲν πιάνει τρυφερί,
καὶ κανέναν μᾶς οἰκτερεῖ.

Τὸ λένε κι' ἀπὸ τῆ σκηνῇ κι' ἀπὸ τὰ παρασιήνια
μ' ὅλη τὴν εἰλικρίνεια
πῶς εἶναι μπακαλόγατοι τῆς χειροτέρας πάστας,
ὅπου δὲν θέλουν οἱ μικροὶ νὰ ζοῦν χωρὶς δυνάστας.

Καὶ τώρα πλέον καθαρὰ τὰ κατ' αὐτοὺς μαθόντες
καὶ πάμπολλα παθόντες,
ἐπάνω' στὰς δυνάμεις μας νὰ ρίξουμε τὰ μάτια
κι' ἄς ποῦμε' στοὺς προστάτας μας νὰ πᾶνε' στὰ κομμάτια.

Ἀμὴν ἀμὴν, ἐφώναζε καθέννας συμπολίτης,
κι' ἐγὼ σὲ Στύλον ἀναβὰς τοὺς εἶπα σὺν Στυλίτης.

Ἐξ ἑνὸς ἀρχαίου Στύλου λόγος ρήτορος στωύλου.

Φ. — Ἦλκ τῶν Στύλων στηλιτεύω
τοὺς δημίους, τοὺς τυράννους,
κι' ἀπὸ τώρα δὲν πιστεύω
σὲ προστάτας λαοπλάνους.

Στηλιτεύω κηδεμόνας
νῦν, αἶε καὶ' στοὺς αἰῶνας,
καὶ βαστῶ μὲ τούτους κάκισα,
ἐπειδὴ μᾶς ἀδικοῦν
κι' ἀδυνάτους δὲν ἀκοῦν,
καὶ τὰ κάνουνε πλακάκια.

Ἄς μὴν προσπίπτουν οἱ Ρωμηοὶ σὲ κάθε Βασιλίσκο
κι' ἄς παύσουν γάχουν τὸ ρεκόρ' στῆς ζητιανιάς τὸν δίσκο,
μήτε σὲ ξέγον δάκτυλον τῶν συμφορῶν τὸν αἴτιον
ν' ἀναζητοῦν σὺν πρῶτα,
καὶ τῆς Ἐπικραστίας ν' ἀνευφημοῦν ἐπαίτειον
γραμμένην μ' ἄλφα γιῶτα.

Κι' ἂν κατ' εὐχὴν ποθῆτε νὰ πᾶν χαμένοι πύθοι
κατὰ τῆς ρητορείας θερμὰς συστάσεις κάνω...
εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους πῶς' στοὺς Ρωμηοὺς ἐδόθη
τὸ χάρισμα τοῦ λόγου καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ἐν τούτοις τώρα, ποῦ φρικτὴ μυκάται τρικυμία
καὶ τρέμει πᾶσα κτίσις,
πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον ἄς μὴ γενῇ καμμία
τοῦ δώρου τούτου χρῆσις.

Κι' ὅποιος παραλιμάρει' στὸ κράτος τάρρωστιάτικο
θερμῶς παρακαλεῖται,
γενναῖοι συμπολίται,
νὰ μὴ μᾶς δγάζη λόγῳ σὺν κι' ἄλλοτε δεκάτικο.

Δὲν ἔχετε γι' αὐτὸ θεδαίως ἀντιρρήσεις,
κι' ἂν ἀπαγορευθῇ πολλὴ τοῦ δώρου χρῆσις,
ὅς λέγω πῶς καμμία
δὲν γίνεται ζημία.

Ἀφώνως ἄς κυττάζουμε κάθε δικαίου μπόγια
κι' ἄς ζήσουμε καὶ μιὰ φορὰ χωρὶς συγγενολόγια.
Τῆς προστασίας τὰ δεσμά τίς πλέον ὑποφέρει;
κάτω, παιδιὰ, τῶν προστατῶν τὸ ψεῦδος κι' ἡ φενάκη,
κι' ἄς δώσουμε τὸ ψήφισμα μονάχα' στὸν Λευτέρη,
κι' ἂν θέλετε τὸ δίνουμε καὶ' στὸν Μαρκαντωνάκη.

Ὁ Μπέρτχολδ μὲ τὸν Χόλβεγκ δρὸ Βασιλείων στύλοι,
ἐπῆγαν' στὸ Μπουχλάου καὶ τᾶπανε σὺν φίλοι.

Π. — Καὶ τείναι τὸ Μπουχλάου;

Φ. — Νομίζω κι' ὑποθέτω
πῶς θάνατι κάποιος πόλις σπουδία, Περικλέτο.

Ἐκεῖ λοιπόν, πολῖται τῶν Συλλαλητηρίων,
ἔγιναν συνεντεύξεις τῶν δρὸ Καγκελαρίων,
ποῦναι πολὺ μαριόλοι καὶ πᾶνε λάου λάου...

αὐτὰ κι' ἐγὼ τὰ λίγα
τοὺς μίλησα, κολλήγα.
κι' ἔσκουζε τότε κάποιος σικτιρ καὶ τὸ Μπουχλάου.

Πάει κι' ὁ Καραμανλάκης, ὅπου πέταξε πολλακις.

Π. — Ἀμμ' τοῦ Καραμανλάκη τὸ τέλος τί σοῦ λέει;
Φ. — Καὶ ποῖος τὸν θάνατό του μὲ πόνο δὲν τὸν κλαίει
Θαήν ἀεροπόρου συγκλυσόμεν ἀνδρείου...

ἐχάθη μία ρώμη,
ποῦ χθὲς προχθὲς ἀκόμη
ἔκανε πτήσεις ἄνω τοῦ Συλλαλητηρίου.

Π. — Μὲ πόθους φτερωτοὺς
κι' αὐτὸς τοὺς ἀετοὺς
ἤθελε συντροφιά.

Φ. — Κρίμα' στὸ παλληκάρι,
ὅπου μὲ τόση χάρι
πετοῦσε κι' ὠμορφιά.

Π. — Κόσμος θρηνηδεῖ
τοῦτο τὸ παιδί,
καὶ φωνάζει κρίμα.

Ἀπὸ τὸν ἀέρα
ἔπες' ἐκεῖ πέρα
σὲ θαλάσσης κύμα.

Θάνατος ὠραῖος, ὅπου καρτερεῖ
ὅσους τούτ' ἡ σφαῖρα
τοὺς στενοχωρεῖ
καὶ ζητοῦν ἀέρα.

Τῶν πετώντων κληρὸς
θάνατος ἀγῆρως,
ποῦ τὸν λαχταρῶ.

Πᾶψεφτα μιὰ μέρα
ἀπὸ τὸν ἀέρα
μέσα' στὸ γερὸ.

Φ. — Πάει κι' ὁ ἄλλος ἑλκὸν, νεῖος ἀεροπόρος,
καὶ δυὸ μέτρα χῶμα
δέχεται τὸ σῶμα,
ποῦ δὲν τὸ χωροῦσε μετρημένος χῶρος.

Ὅσοι ποθοῦν ψηλότερα
νὰ πᾶν ἀπὸ θνητοὺς,
ποῦναι προσγειωμένοι,
πέφτουνε κι' ἐυκολώτερα,
μὰ μὲς' στοὺς ἀετοὺς
ζοῦν μετεμψυχωμένοι.